

מסכת יבמות

פרק יב

א. מוצאות חלייצה בשלשה דינין, ואפלו שלשותן קדימות. חליצה במנעל, חלייצה כשרה. באגיפילין, חלייצה פסולה. בסנдель שיש לו עקב, כשר. ושיין לו עקב, פסיל. מן הארכבה ולמטה, חלייצה כשרה. מן הארכבה ולמעלה, חלייצה פסולה:

ב. חליצה בסנдель שאיןו נחלו, או בסנдель של עץ, או בשל טമאל בימין, חלייצה כשרה. חליצה בגודל שהוא יכול להלך בו, או בקטן שהוא חופה את רב רגלו, חלייצה כשרה. חליצה בלבד, חלייצה כשרה, ורבי אליעזר פוסל. בשמאל, חלייצה פסולה, ורבי אליעזר מכשיר:

ג. חליצה ורקקה, אבל לא קראה, חלייצה כשרה. קראה ורקקה, אבל לא חליצה, חלייצה פסולה. חליצה וקראה, אבל לא רקקה, רבי אליעזר אומר, חלייצה פסולה. רבי עקיבא אומר, חלייצה כשרה. אמר רבי אליעזר, ככה יעשה (דברים כה), כל דבר שהוא

מְעַשָּׂה, מַעֲכָב. אָמֵר לוֹ רַبִּי עֲקִיבָא, מִשְׁם רָאֶיה, כִּכְה יִعַשָּׂה לְאִישׁ,
כֹּל דָּבָר שֶׁהוּא מְעַשָּׂה בְּאִישׁ:

ד. החרש שחלץ והחרשת שחלצה, והחולצת לקטן, חלייתה
פסולה. קטנה שחלצה, תחלץ משפטגדיל. ואם לא חלצה, חלייתה
פסולה:

ה. חלצה בשנים, או בשלשה, ונמצא אחד מהן קרוב או פסול,
חליתה פסולה. רבוי שמעון ורבוי יוחנן הסנדלר מכשירין. ומעשה
באחד שחלץ ביןו לבינה בבית האסוריון, ובא מעשה לפניו רבוי
עקיבא והכשיר:

ו. מצות חלייה. בא הוא ויבמותו לבית דין, והוא משיאין לו עצה
ההוגנת לו, שנאמר, (דברים כה) וקראו לו זקני עירו ודברו אליו.
והיא אומרת, מאן יבמי לאחים שם בישראל, לא אבה יבמי.
והוא אומר, לא חפאתך להחתמה. ובלשון הקדש היה אומרים. ונגשה
יבמותו אליו לעיני הזקנים וחלה נעל מעל רגלו וירקה בפניו, רק
הנרא להיניהם. וענתה ואנרה ככה מעשה לאיש אשר לא יבנה את
בית אחיו, עד כאן היה מקרים. וכשהזכיר רבוי הרקנות פחת האלה
בקפר עיטם וגמר את כל הפרשה, החזקו להיות גומرين כל
הפרשה. ונזכר שמו בישראל בית חלויז הנעל. מצוה בדין, ולא

מצוה במלמידים. רבי יהודה אומר, מצווה על כל העומדים שם לומר, חלוץ הבעל, חלוץ הבעל: